

DE STER VAN NEDERLAND

Neem mijn handen lieve Jezus.

Neem mijn handen lieve Jezus.
Die ik smeekend tot U reik,
Leidt mij uit de zondenwereld,
Dat ik daarin niet bezwijk.

Help mij als ik ben gestruikeld
Of gevallen door het kwaad,
Doe mij slechts de weg bewand'len
Die naar God den Vader gaat.

Schenk mij zondaar Uw genade,
Neem mij als Uw kind weer aan,
Op U wil ik voortaan bouwen,
Aan Uw zijde verder gaan.

Pleit voor mij Gij Zoon des Vaders,
Gij die alles kent en weet,
Opdat God mij zal vergeven
Wat ik in mijn zwakheid deed.

Jébe.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang - No. 16

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f 0.75 per drie maanden, f 1.50 per half jaar en f 3.— per jaar. Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

NEEM MIJN HANDEN LIEVE JEZUS	273
DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM	
<i>door James L. Barker</i> 275	
EEN SCIENTIST SPREEKT OVER EEN EEUWIGHEIDSVRAAGSTUK	
<i>door Dean E. J. McCaustland</i> 277	
BELANGRIJKE DATUMS IN AUGUSTUS	279
VAN DE REDACTIE:	
DE MOED OM ONDANKBAARHEID ONDER DE OOGENTE ZIEN	280
HET WAS GOED AAN DEZE PLAATS	<i>door J. Schipaanboord</i> 281
HOE GAAT HET IN DE ZONDAGSSCHOOL?	<i>door R. Schippers</i> 284
JEUGDWERK	<i>door P. C. Belt-Nijkiel</i> 285
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON	
<i>door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr.</i> 287	
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	288
ONS TAALHOEKJE	288

Ondergeteekende belast zich met het leveren van alle soorten

DRUKWERK

Vraagt monsters en PRIJSOPGAAF

J. SCHIPAANBOORD Sr. Telefoon 393617 - Den Haag

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Voor het inbinden van Uw boeken is dit het adres!!!

DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM.

Een verhaal over de geschriften en leeringen der Apostolische Vaders, en die merkwaardige godsdienstige karakters, die door de eeuwen heen geprotesteerd hebben.

Door James L. Barker, Hoofd van het Departement van Moderne Talen aan de Universiteit van Utah en lid van het Algemeen Hoofdbestuur der Zondagsschool.

(Vervolg).

IN DE eerste eeuwen werd het „klinisch-dooopen“, of doopen door begieting of besprenkeling, daarenboven dikwijls uitgesteld tot de dood naderde, als een onregelmatigheid beschouwd, die ongeschikt maakte voor opneming in het Priesterschap.”¹⁾

In den beginne werden candidaten gedoopt zonder eenige voorafgaande periode van voorbereiding. Al spoedig werd echter een lange periode van training, of catechismus, ingesteld. De bekeerling kon zoo lang catechisant blijven als hem beliefdde, en, daar de plichten licht te vervullen waren, en het de vergeving der zonden door den doop uitstelde, gaven de aristocraten er den voorkeur aan catechisanten te blijven.

Nadat de catechisant goedgekeurd was voor den doop, werd hij competent genoemd, werd dikwijls belezen om den booze te weren, en ontving voorbereidende onderrichtingen tot den doop. Deze werd gewoonlijk voltrokken op den Paaschdag. In verschillende landen namen beide, de doop en des Heeren Avondmaal, verschillende vormen aan.

In de zevende eeuw was „het doopen van volwassenen een uitzondering geworden.“ Kinderen werden vergezeld van peetvaders en -moeders, die de verantwoordelijkheid op zich namen om in hun naam te antwoorden. „Doch het was duidelijk dat de formules

samengesteld waren voor volwassenen, en dat de ceremonieën niet ten volle aan het doel beantwoordden, als zij gebruikt werden voor personen, die den verantwoordelijken leeftijd nog niet hadden bereikt.”

Duschene beschrijft de doop zooals deze in de zevende of achtste eeuw in de Lateran-Kerk te Rome bediend werd.²⁾ Zooals te Pisa was ook het Lateran-dooptvont gebouwd met het doel te doopen door onderdompeling. Na het vont (piscine) beschreven te hebben, en hoe het gevoed werd door stroomend water, verklaart Duschene, dat hier de Bisschop (Paus) op den Paaschdag de doop bediende. Voorafgegaan door twee kandelaars, die voor hem uitgedragen werden onder het zingen van de litanie, betrad de bisschop vergezeld van zijn gevolg het dooptvont. Na een gezamenlijk gebed en een ander gebed in „eucharistischen vorm“, vervolgde de bisschop de bediening. Het daarop volgende lange gebed, hetwelk beschreven is door het ritueel van de achtste eeuw en dat nog steeds gebruikt wordt, werd tweemaal onderbroken, om op en in het water het teeken des kruises te maken, en daarna nog eenmaal om op het water te blazen. Dan sprak de bisschop de woorden: „*Descendat in hanc plenitudinem fontis virtus Spiritus tui* (Moge de Macht van Uw Geest

af dalen in de volheid van dit vont).” De twee dignitarissen, die de kandelaars droegen, wierpen deze in het water van het vont. Hierna nam de bisschop een kruik met olie ³⁾ en goot deze in den vorm van een kruis op het water uit, waarna hij het met zijn hand beroerde.

Nu begon de werkelijke doopbediening. Geheel ontkleed verschenen de kandidaten aan het vont, de aartsdeken presenteerde hen aan den bisschop (paus), die elk hunner drie vragen stelde betreffende hun geloof. Als zij deze vragen tot tevredenheid hadden beantwoord, werden zij driemaal ondergedompeld, waarbij de bisschop herhaalde: „Ik doop u in den naam van den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest.”

Na den doop werd het hoofd van den gedoopte gezalfd met olie; hij werd in het wit gekleed, waarna de bisschop de Heilige Geest op hem bevestigde.

Aanteekeningen.

¹⁾ Volgens Eusebius blijkt uit een brief van Cornelius (251-253) dat wanneer een persoon gedoopt was door begieting en niet door onderdompeling, deze niet in aanmerking kon komen voor het Priesterchap, over het algemeen verzette de geestelijkheid zich daartegen.

²⁾ Duschene (katholiek), *Les Origines du Culte Chrétien*, blz. 326-333. De Lateran-Kerk was een keizerlijk paleis geweest en het eigendom van Fausta, de vrouw van Constantijn. Het werd door hem, tezamen met kostbare vazen, geschonken aan den Bisschop van Rome.

³⁾ Deze olie was tevoren tot dit doel gezegend. „De geloovigen brachten kleine fleschjes olie, die voor eigen gebruik bedoeld waren, om gezegend te worden; de geloovigen maakten voor zichzelf gebruik van deze olie.” Duschene, *Les Origines du Culte Chrétien*, blz. 323.

Hier volgt een gedeelte van de formule, zooals door Duschene aangehaald, die uitgesproken werd bij het zegenen der olie: „Wij smeeken van U, Heere, de Geest, de Heilige Trooster, uit den hemel te zenden in deze olie . . . voor de herstelling van geest en lichaam; en laat ze door Uw heilige zegening een beschermer zijn voor lichaam en ziel, van allen die gezalfd worden, proeven of aanraken (de olie), tot de verwijdering van alle pijn, zwakheid, alle ziekten van lichaam en ziel . . .” *Vergelijk de zegening van olie voor zieken van heden.*

Buiten de onderdompeling in water en het opleggen der handen voor het ontvangen van den Heiligen Geest, wordt vóór het jaar 200 geen melding gemaakt van deze uitgebreide plechtigheid, noch door de Apostolische Vaders noch door Justinus Martyr. In het jaar 200 echter wordt de doopbediening reeds vergezeld van het teeken des kruises, het gebruik van zout, het verloothen van Satan, het belezen van den Booze, de biecht en het afnemen van een eed. Onmiddellijk na den doop werd den doopeling het sacrament toegediend met melk en honing.

Het doopen van kinderen werd algemeen toegepast in de vijfde eeuw, en de Raad van Olmutz (1318 A. D. canon 19) en die van Salamanca (1335 A. D., canon 6) vaardigden het besluit uit, dat in het algemeen kinderen gedoopt behooren te worden spoedig na de geboorte.

EEN SCIENTIST SPREEKT OVER EEN EEUWIGHEIDSVRAAGSTUK

door DEAN E. J. Mc CAUSTLAND.

Vertaald uit „Improvement Era“ door T. M.

Betreffende de schrijver, Dean McCaustland, schrijft Dr. Richard R. Lyman van de Raad der Twaalven :

„Dean McCaustland was een leeraar aan de Cornell Universiteit toen ik dat instituut als graduateerd student bezocht, 38 jaar geleden. Zijn idealen en levenshouding waren zoo verheven en zijn religieuze inzichten zoo gezond en gevoelig, dat ik mij, natuurlijksterwijs sterk tot hem voelde aangetrokken. Sinds dien tijd is mijn vriend vele jaren werkzaam geweest als nestor aan de faculteit van het ingenieurswezen en Directeur van het Proefnemingsstation aan de Universiteit van Missouri en istegenwoordig rustend professor van dit Instituut. Deze voorname vriend, vernemende dat ik een conferentie zou leiden, welke in Albuquerque, Nieuw Mexico, gehouden zou worden, kwam tot deze vergadering. Zeer natuurlijk, dat ik hem uitnoodigde om te spreken. Zijn opmerkingen waren zoo indrukwekkend, dat ik hem vroeg een overzicht van zijn toespraak te maken voor de Improvement Era. Zeer bereidwillig aanvaardde hij mijn verzoek en zond zijn artikel . . .”

. . . Het was mijn geluk, eenigen tijd geleden een vergadering bij te wonen welke geleid werd door een groep jonge Mormonen die zichzelf voorbereidden voor de zendingsvelden der wereld.

Hun beknopte en juiste op-

merkingen in verband met hun werk, boezemden mij een groot belang in. Deze jonge mannen, gezond, evenwichtig, oprecht toegewijd aan hun werk zijn een macht in de wereld voor de verbreiding van Christelijke idealen in de hoogste en breedste beteekenis van hun bedoeling.

Zij brachten mij onder de indruk door de kracht en de logica van hun eenvoudige geloofsbelijdenis, een geloofsbelijdenis welke niet enkel het zuivere uiterlijke symbool van christelijke liefde belichaamt, maar een werkelijke naastenliefde en een ernstig verlangen het leven tot in haar diepte te leven in het geven van hun diensten in geloof aan de idealen van Christelijke liefde.

Hun toewijding aan hun werk en de blijdschap, het geven van hun diensten voor deze zaak karakteriseerend, hun eenvoudig vertrouwen en juiste kijk op het leven, maakten dit tot een van de meest inspireerende en indrukwekkende vergaderingen welke ik ooit het genoegen had te bezoeken. Aan het eind van de vergadering en op vriendelijke uitnoodiging van den leider — een man van hooge Christelijke idealen en geloof, een man die ik gedurende vele, vele jaren van nabij gekend heb — gaf ik eenige opmerkingen, welke duiden op een algemeen Christelijk geloof, gangbaar in mijn jeugd; maar thans, gelukkig, meest verworpen door hen met een breeder (ruimer) be-

grip van de bedoeling van „Gods' Liefde”. Ik bedoel de beweerde noodzakelijkheid van een vroegtijdige doop van kinderen als een middel tot verlossing.

Ik ben een man van ruim in de zeventig; toch is er na al die jaten, een episode uit mijn kindsheden die maar weinig in mijn herinnering vervaagd is en die ik mij niet zonder huivering herinneren kan. Ik wil niemand persoonlijk kwetsen en ik zou gaarne de ondervinding vergeten, als ik overtuigd kon zijn dat in al de typen van toegewijde en aangenomen „Christenen” niets overgebleven was van de idee die zoo ergerlijk en verschrikkelijk voor mij geweest is in dien tijd. Ik bedoel het gangbare geloof dat kinderen welke zonder doopsel gestorven zijn niet zalig kunnen worden.

Ik had een zuster, twee jaar ouder dan ik en wij waren erg aan elkander gehecht. Zij bezweek op den leeftijd van 7 jaar aan een aanval van diphterie en ik werd achtergelaten niet enkel ontroostbaar over de gedachte aan haar dood, welke ik niet ten volle kon begrijpen, maar gebroken van hart door de verschrikking welke mijn ziel doordrong, de gedachte aan een brandende hel „na den dood”, brandend voor eeuwig.

Niet slechts was mijn geliefde zuster gegaan, maar sinds zij plotseling en zonder de voorafgaande doop, — zoo leerde ik — gestorven was, was zij gedoemd tot het eeuwigdurend vuur. Deze gedachte kwam over mij toen ik mijn moeder met mijn grootmoeder

hoorde bespreken dat men mijn Vaders ouders de vreeselijke waarheid had laten hooren, dat mijn zuster gestorven was zonder de zegeningen van den doop. Kunt u zich mijn gedachten begrijpen, mijn geliefde zuster voor eeuwig in de hel brandend.

Tot het eind van mijn leven zal ik nooit in staat zijn de verschrikking van die gedachte uit te wischen, ik kwijnde en werd ziek, terwijl er bijkbaar geen reden wat. Ik huilde als ik ondervraagd werd en de voortdurende gedachte aan de kwellingen welke mijn zuster verduurde en in alle eeuwigheid zou verduren, groeide ondragelijk.

Ik kan mij nu niet herinneren hoe mijn moeder eindelijk de grond van mijn verdriet ontdekte en een einde maakte aan mijn vrees. Gelukkig, was zij een vrouw die in zichzelf een groot deel van de zuiver Christelijke geest droeg en toen zij de oorzaak voor mijn vrees en ziekte vond, stelden haar gezond verstand en liefde en helder inzicht en geloof in God's eeuwige liefde, haar in staat, mijn vrees geheel uit te bannen.

Misschien is ditzelfde verschrikkelijke idee een struikelblok geweest voor menig toegewijd zoeker naar waarheid en vrede.

Het is inderdaad een bemoeidigende bevinding te luisteren, naar een groep ernstige, ruim van opvatting zijnde, jonge menschen, die niet slechts de waarheid predken als zij die zien, maar die alzoo hun dagelijksch leven dienstbaar maken aan dat geloof.

* * *

Slechts trouw en waarheid is 't waarachtig vroom zijn.

Belangrijke datums in Augustus

- 2 AUG. 1847. — De eerste opmetingen voor het uitzetten van Salt Lake City begonnen. Ouderling Orson Pratt bepaalde en registreerde de breedte, lengte en hoogte en teekende de stad.
- 3 AUG. 1831. — De Profeet Joseph Smith wijdde het bouwterrein voor de Tempel in Independence Jackson County Missouri in.
- 5 AUG. 1861. — De zendingswerkzaamheden in Holland begonnen, door de aankomst van Ouderlingen Paul A. Shettler en van der Woude, te Rotterdam.
- 11 AUG. 1878. — Zuster Aurelia S. Rogers werd terzijde gezet als Presidente van het nieuw opgerichte jeugdwerk van de Kerk.
- 17 AUG. 1835. — De Leer en Verbonden, werd door de leden aangenomen en werd een wet inzake geloof en practijk in de Kerk.
- 25 AUG. 1878. — Zr. Aurelia S. Rogers hield de eerste vergadering van het Jeugdwerk te Farmington, Utah. De organisatie begon met 215 kinderen.
- 26 AUG. 1883. — De eerste vertakking van de Kerk werd onder de Maori's van Nieuw Zeeland georganiseerd door Oud. Ira N. Hinkley, te Papawai.
- 26 AUG. 1923. — De Cardston Tempel, Alberta, Canada, de eerste binnen de grenzen van het Britsche Rijk werd door Pres. Heber J. Grant ingewijd.
- 29 AUG. 1877. — Pres. Brigham Young stierf op 75-jarigen leeftijd te Salt Lake City.
- 29 AUG. 1886. — Oud. J. Spori doopte Joh. George Grau, te Haifa Palestina. Dit was de eerste doop in dat land in deze bedeeeling.
- 31 AUG. 1889. — Oud. Heber C. Kimball doopte de eerste bekeerling in Londen.

---

 15 AUGUSTUS 1941

VAN DE REDACTIE

De moed om ondankbaarheid onder de oogen te zien.

Zeventig maal zevenmaal.

Mattheus 18:22.

Dus geen wraak — iets anders hebben wij te zetten tegen over datgene en diegene die ons met ondank beloond. Het is een microscopisch klein hart, dat goed met kwaad vergeldt.

Ondank is de meest verspreide ondeugd onder de menschen — ondank is verachtelijker dan wraak, want dit vergeldt kwaad met kwaad.

Dank is de erkenning door het hart voor een goedheid ons bezwezen — die de lippen niet kunnen betalen.

Dank is de bloem van het zaad ontkiemd in een toebereid hart.

Ondank is de doode vrucht van een zaad gevallen op een steen,

Ondank verwondt, schrijnt en dreigt diegene die ze ondervindt het hoogst noodige voor de samenleving te ontrooven, het vertrouwen in de menschen.

Het is menschelijk, erkenning te wenschen voor onze goede daden en de eenvoudige rechtvaardigheid van goed tegenover goed te verlangen is natuurlijk, en toch — de mensch reist nooit tot de waardigheid van een hooger leven, dan tot dat hij den moed heeft ondank in het gelaat te zien en zijn weg onveranderd te volgen. Geen gevoelens van

haat of wraak zouden ons vervullen, maar we zullen onszelf afvragen: was het goed wat ik heb gedaan, is het goed wat ik wil gaan doen? Geen resultaten verwachten — dan zal het leven in harmonie zijn met deze standaard: oprecht, ernstig, braaf.

De mensch is geen machine, die een zekere hoeveelheid werk aflevert, maar evenals de groote zon, die altijd licht afstraalt, warmte en kracht levert omdat zij niet anders kan, omdat zij er van vervuld is, moeten die hoedanigheden ons hart vullen die vanzelf in ons leven en daden tot uiting komen.

Dan zal geen ondank ons meer blijvend deeren, dan zullen we medelijden hebben met diegenen, die de wetten Gods zoo slecht verstaan en hun harten verharder zoodat het natuurlijke zaad der dankbaarheid er niet tot ontkieming kan komen.

Zeventig maal zeven maal zullen we vergeven, zegt Christus. Ons past het te streven zulks te kunnen doen en te bidden, dat er zeventig maal zeven maal zondaren zijn die vergeving willen erlangen.

T. C. H.

VERZOEK.

Alle copieën voor „De Ster” dienen te worden gezonden aan: Zr. T. C. Hartman-Spaans, Eemwijkstraat 22, Voorburg.

VAN HART TOT HART.

Het was goed aan deze plaats.

Door de redactie van „De Ster” is enkele weken geleden in ons tijdschrift een nieuwe rubriek geopend, waarin de lezeressen en lezers de stem van het Zendingsbestuur kunnen beluisteren.

Het ging er om, deze artikelen een vast hoofd te geven, toen een redactielid op een zeer goede gedachte kwam en het betitelde: „Van hart tot hart.”

Nu zult u bij het lezen wellicht denken, wat heeft een vergaderingverslag met deze titel te maken. Wacht u even met uw oordeel, want wanneer het onderstaande gelezen zal zijn, zult ge zeggen, dat de gekozen titel ook voor dit artikeltje op zijn plaats is.

* * *

In dit nummer treft u een fotogroep van mannen aan, die reeds enkele weken reikhalzend hadden uitgezien naar den dag, waarop zij door het Zendingsbestuur waren uitgenoodigd een vergadering voor alle gemeentebestuurders uit ons Zendingveld bij te wonen.

Wat zou daar besproken en behandeld worden, waren vragen, die ieder bestuurslid tot op dien gewichtigen dag bezig hield.

* * *

De deuren van het Zendingshuis waren op Zaterdag 12 Juli j.l. wijd opengezet om de gasten hartelijk te kunnen verwelkomen en arbeidzame handen hadden bloemen neergezet om alle ge-

noodigden een feestelijke ontvangst te bereiden.

De eerste bestuursleden die wij mochten begroeten waren de broeders uit het hooge noorden, die des morgens reeds voor dag en dauw uit de veeren waren gekomen om Den Haag op het vastgestelde uur te kunnen bereiken. Toen er enkele schapjes (in dit geval de herders) over de brug waren, kwamen er meerdere en weldra was het kantoor geheel gevuld met gemeentebesturen van bijna alle plaatsen uit onze Zending, die elkander spontaan en met blijdschap begroetten.

* * *

Het was ongeveer 3 uur des namiddags, toen Oud. J. Schipaanboord, onder een tropische hitte, na alle aanwezige besturen aan elkander te hebben voorgesteld, de vergaderden uitnoodigde te zingen: „Gij Ouderlingen Israëls, vereent u met mij.” Hoe inspireerend klonk dit lied uit de monden van de aanwezige Ouderlingen; en hen te hooren zingen: „Doch zijn wij vereend, zoo is Gods kracht ons deel.”

Zeker is het gebed, welke door Oud. P. Vlam werd opgezonden verhoord geworden, toen hij de zegen des Hemels over deze vergadering afsmeekte.

Nadat door den leider Afd. 12 van L. en V. voorgelezen was, een hartelijk welkomstwoord gesproken en het doel van deze ver-

gadering uiteen gezet was, werd de door het Zendingsbestuur vastgestelde agenda rustig afgewerkt.

Vele belangrijke zaken werden besproken en raadgevingen gegeven, en dankbaar werd gebruik gemaakt tot het stellen van vragen de verschillende gemeenten betreffende, die naar genoegen werden beantwoord.

Eén agendapunt willen wij hier verklappen: „Het verrichten van zendingswerk door zusters en broeders uit de gemeenten.” Velen van u zullen t.z.t. een roeping ontvangen om dit belangrijke werk ter hand te nemen, en wij vertrouwen, dat ge dit zult willen aanvaarden, zoodat wij in de naaste toekomst weer een georganiseerd Zendelingencorps zullen hebben, dat de blijde boodschap van het Evangelie aan het mensdom kan brengen.

Nadat er een half uur gepauzeerd en een foto van den groep genomen was, kwamen wij weer bij elkaar om te getuigen van de blijdschap van het Evangelie en om tevens „Van hart tot hart” met elkander te spreken.

Hoe verheven klonk het bekende lied, dat staande gezongen werd: „Komt heil'gen komt, geen werk noch strijd gevreesd.” Zeker

zal dit lied door de geopende ramen in de schoone natuur geklonken hebben.

Hierna werden allen in de gelegenheid gesteld uiting te geven van hun gevoelens, en wij zagen hier en daar in stilte een traan wegpinken. Wij hebben in deze vergadering van hart tot hart gesproken, elkander vermaand, vertroost en opgebeurd en allen maakte de belofte God te dienen en het hart met liefde jegens naasten te vervullen.

Het woord kwam tot uiting: „Ziet hoe goed hoe lieflijk is het dat zonen, van 't zelfde huis als broeders samenwonen, waar 't liefdevuur niet wordt verdoofd.”

De zeer goed geslaagde vergadering werd op een reeds gevorderd uur met dankzegging gesloten door Oud. A. P. de Jonge, gemeentepresident van Rotterdam.

Toen wij afscheid van elkander namen, gingen van vele broeders stemmen op, meerdere van zulke vergaderingen in de toekomst te houden, wat het Zendingsbestuur, met het oog op het groote succes zeker in overweging zal nemen.

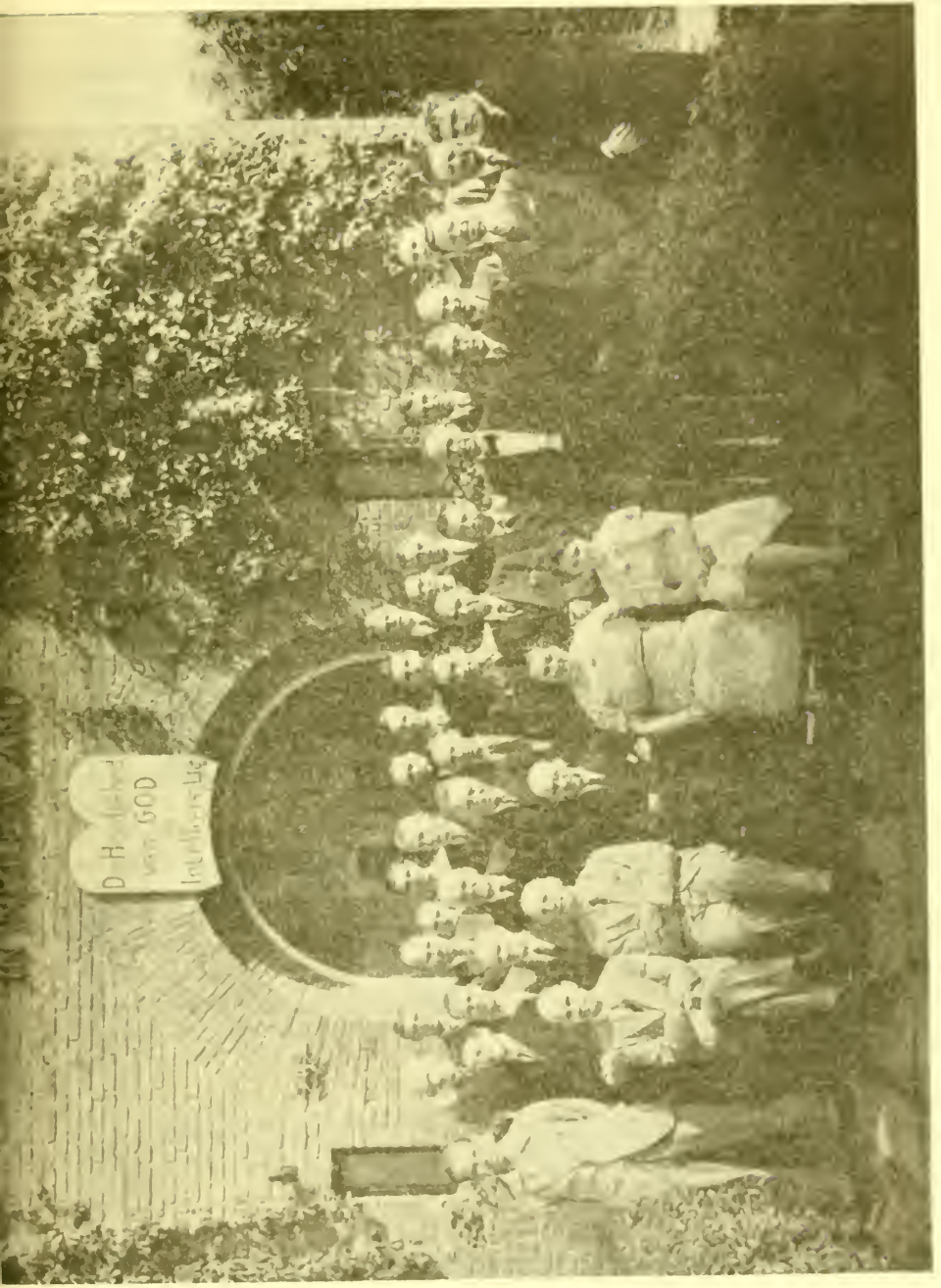
„Het was goed aan deze plaats en bovenal wij hebben van hart tot hart met en tot elkander gesproken.” J. Schipaanboord.

* * *

WEES DOORTASTEND.

Voor een hotel in de Zwitsersche Alpen zaten eens twee toeristen. Dat waren geleerden, filosofen. Ze waren van plan een berg te beklimmen. Reeds een half uur zaten ze er over te delibereren, hoe hoog de top wel was en hoe lang het zou duren, voor ze die bereikt zouden hebben. Intusschen kwam er een eenvoudig man voorbij, die hetzelfde voornemen had. „Zeg eens man,” vroeg een van de geleerden, „Weet jij, hoe lang het duurt voor je de top van die berg hebt bereikt?” „Ik weet het niet,” antwoordde de voorbijganger, „maar ik ga alvast loopen.”

Waarschijnlijk gingen zijn gedachten voorloopig nog niet tot den top van den berg. Hij vermeed de fout, die zooveel menschen maken. Ze zien in verbeelding steeds maar toppen voor zich, maar beginnen niet te loopen, kleven aan hun stoel vast. Op deze manier hebben ze geen deel aan de eeuwige vooruitgang.

Zendingsbestuur, gemeentepresidenten en raadgevers in vergadering bijeen op Zaterdag 12 Juli 1941.

Hoe gaat het in de Zondagsschool?

Schuldbewust viel mijn oog op deze vraag in „De Ster”. Ik gevoelde onmiddellijk, dat er reden was deze vraag in „De Ster” te stellen, omdat „De Ster” het eenige Kerkblad is, hetwelk in de Nederlandsche Zending onder de Heiligen wordt uitgegeven en wij dus in hoofdzaak op dit blad zijn aangewezen, om omtrent alles in de Zending op de hoogte te worden gehouden. Ik gevoel mij schuldig, omdat ik verzuimd heb de Heiligen in te lichten over de Zondagsschool in ons kleine land. Dit verzuim wil ik nu maar zoo spoedig mogelijk herstellen.

Allereerst wil ik dan zeggen, dat in de geheele Zending van alle Zondagsschool-besturen en overige medewerk(st)ers de grootst mogelijke medewerking wordt ondervonden. Dit kwam vooral tot uiting in de afgelopen periode, toen het regelmatig uitzenden van lessen door omstandigheden werd verhinderd.

Op een enkele uitzondering na vinden wij in de geheele Zending een zeer actieve geest in het Zondagsschoolwerk. Ook de kleine gemeenten toonen vaak veel ini-

tiatief te bezitten om het werk te bevorderen. Over het algemeen worden de voorgeschreven lessen bestudeerd volgens het vastgestelde rooster.

Het uitgeven van Zondagsschool-muziek kon ook weer worden hervat, dank zij de spontane medewerking van twee specialisten op dit gebied. Ouderling Br. N. Snel uit Alkmaar heeft zich dit onderdeel welwillend aangetrokken en Zr. T. Plaizier uit Rotterdam kon naast haar toch reeds drukke Kerkbezigheden ook nog tijd vinden, om de zorg over de eventueele muziek-stencils op zich te nemen.

Al met al geeft goede resultaten in de Zondagsschool. Als daar nog aan kan worden toegevoegd de *volle* medewerking van alle Heiligen, dan hebben wij weinig reden om ontevreden te zijn. Toch mag ik niet nalaten op een klein ontevredenheidje te wijzen.

Ergens heb ik eens gelezen:

„Vijf minuten vóór den tijd is Mormonen stiptheid”.

Ik moest helaas constateeren, dat dit niet overal opgaat. Wilt u daarom lied No. 193 meer in toepassing brengen? Hartelijk dank broeders en zusters.

R. Schippers.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand September.

AVONDMAALSVERS

Wilt, wijl g' eet en drinkt niet spreken.

Bidt veel liever zacht en stil;

't Sacrament toch is een teeken

Dat gij doen wilt 's Heeren wil.

Mal. 3:10. Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn Huis; en beproeft Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of ik u dan niet opendoen zal de vensteren des hemels, en u zegen afgieten, zoodat er geene schuren genoeg wezen zullen.

1878

JEUGDWERK

1941.

11 Augustus 1878 werd door de activiteit van zr. Aurelia S. Rogers het Jeugdwerk georganiseerd. Deze zuster voelde, dat het hard noodig was om de jongens „alles wat goed is” te onderwijzen en ze te leeren hoe zich te gedragen. Zij had opgemerkt, dat velen 's avonds laat nog langs de straat liepen en dingen leerden, die kleine jongens nooit behoorden te leeren. Sommigen groeiden meer op tot „straatvlegels” dan tot Heiligen der laatste dagen en heeren.

We moeten de ouders hierover niet te hard vallen, want zij moesten hard werken om zich een bestaan te verzekeren in het land, waarheen Brigham Young hen geleid had en dat nog lang niet de „bloeiende wildernis” van heden was.

De bisschop maakte er zich ook bezorgd over en riep daarom de moeders tot een vergadering bijeen, om te zien of ze niet beter voor hun kinderen konden zorg dragen.

Toen kreeg zr. Rogers een idee — het was een inspiratie, want we gelooven, dat onze Hemelsche Vader zich altijd het lot van Zijn kinderen aantrekt. Zr. Rogers sprak er met zr. Eliza R. Snow over en deze weer met het Eerste Presidentschap der Kerk. Ook de leden van den Raad der Twaalven gaven hun raad en het resultaat was, dat aan zr. Rogers gevraagd werd over een kinderorganisatie in Farmington (Utah) te presideeren.

„Tot dien tijd”, zei zr. Rogers, „waren de meisjes niet genoemd, maar mijn gedachte was, dat de vergadering zonder hen niet com-

pleet zou zijn.”

Zij zond een brief aan zr. Snow om haar meening hierover te vragen. Het antwoord luidde aldus:

Mijn beste zr. Rogers.

De inhoud en de geest van uw brief hebben mij zeer verheugd. Ik ben er van overtuigd, dat de inspiratie des Hemels u leidt. en dat een groot en zeer belangrijk werk ingewijd wordt voor de toekomst van Zion. U hebt gelijk — we moeten evengoed de meisjes als de jongens hebben — zij moeten te zamen geleid worden.

De organisatie werd genoemd „Primary”, in Holland „Jeugdwerk.”

Het Jeugdwerk bestaat deze maand reeds 63 jaar en niet alleen zijn er nu ruim honderdduizend Jeugdwerkkinderen met ruim zeventien en een half duizend leid(st)ers in Zion, de naties der aarde en op de eilanden der zee, maar het J.W. bezit een eigen maandelijksch tijdschrift, een eigen kinderziekenhuis, een eigen gebouw, waarin het Jeugdwerk-Hoofdkantoor gevestigd is, en vele andere bezittingen.

Wat wordt den kinderen alzo geleerd? De leiders en leidsters behandelen met de kinderen lessen over gehoorzaamheid, geloof in God, gebed, stiptheid en goede manieren en het wordt den kinderen bijgebracht dat „het tehuis de plaats is om te beginnen met het in practijk brengen van alle goede dingen.”

Soms wordt aan de kinderen gevraagd om een week te probeeren alles zonder mopperen voor vader en moeder te doen en

niet te twisten met broertjes en zusjes. Velen hebben dat geprobeerd en de moeders getuigen, dat zij een verandering ten goede in hun kinderen hebben bespeurd.

Ook wordt den kinderen onderwezen, dat de Heer onze daden ziet en alles weet, wat we in 't verborgen doen. Voor het openingsgebed wordt vaak aan de kinderen gevraagd, of zij iemand weten, die ziek is en dus hun gebed noodig heeft. Indien zulks het geval is, wordt voor den zieke gebeden.

Dit leert hen te denken aan het lijden van anderen. Het leert hen ook, dat de Heer gebeden hoort en verhoort.

De leid(st)ers trachten den kinderen een voorbeeld te zijn in het onderhouden van het Woord van Wijsheid en ze te doen begrijpen, welke schade zij hun lichamen berokkenen bij het niet nakomen van deze leer.

Niet door louter toeval leeren de kleintjes hun Hemelschen Vader kennen, en liefhebben en wenschen ze hem te dienen; neen, het zijn de resultaten van de opvoeding en hoe vroeger deze wortels diep in vruchtbare grond geplant worden, hoe zekerder de oogst van een mooi karakter zijn zal. Het J. W. geeft daarom wekelijks geestelijke leiding voor zijn jongens en meisjes. Ons hoogste ideaal als J.W.-leid(st)ers is den kinderen te helpen een stevig geestelijk fundament voor 't leven te bouwen — een fundament dat te vergelijken is met het huis, dat door den wijzen man gebouwd is: en daar is slagregen nedergevallen en de waterstroomen zijn gekomen en de winden hebben gewaaid en zijn tegen dat huis aangevallen;

en het is niet gevallen, want het was op de steenrots gegrond.

Indien goed gelegd, zal deze fundatie aan elke verwachting in alle levensomstandigheden voldoen — zoowel thuis, op school, in de gemeenschap, op het werk, in de vrije tijd als in de Kerk.

Onze volle aandacht hebben daarom de lessen, die de kinderen

helpen zullen de levensproblemen het hoofd te bieden.

Vele leiders en leidsters, die een juist begrip hebben van de verantwoordelijke taak, die op hun schouders rust en die met ernst en toewijding hun werk vervullen, kunnen getuigen van de vele vruchten, die het J.W. afwerpt.

Dat nog vele broeders en zusters zich bereid zullen verklaren aan dit werk deel te nemen en dat onze kinderen tot voorbeeldige mannen en vrouwen mogen opgroeien is mijn oprechte wensch.

P. C. Belt-Nijkieel.

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSOE en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

Eenige andere overeenkomsten in de namen van den Bijbel en het Boek van Mormon zijn de volgende:

Bijbel	Boek v. Mormon.
Abinad-ab,	Abinad-i
	Abinad-om
Elam	He-lam-an
Shilo	Shilom
Goshen	A-gosh
Tubal	Tubal-oth
Melech	Melek
Mosol-lamon	Laman

„De verschillende uitgangen van de Nephitische namen, met uitzondering van die, welke zij aan God, Christus en de Heiligen Geest gaven — velen daarvan zijn vertaalbare uitdrukkingen — tellen over de zestig; doch meer dan veertig ervan behooren tot namen die in overeenkomstigen vorm zoowel in den Bijbel als in het Boek van Mormon worden aangetroffen. Van het overschot vinden we alle op twee na onder de Bijbelsche namen als volgt:

Uitgangen van	Bijbelsche
Nephitische namen:	namen:
osh	Rosh
or	Beth-peor
hu	Elihu
um	Rheum
	Shallum
no	Adino
oth	Aloth
ath	Gath
le	Baale
ib	Chezib
ag	Abishag
ez	Bozez

iz	Ziz
if	Zif
et	Eliphalet
ne	Mene
la	Bethnogla

„De uitgangen van de Nephitische eigennamen die niet in de Bijbelsche voorkomen, is de „r” zonder voorafgaande klinker, zooals in Coriantumr’ en „s” als in Hermounts. Bij het vormen van nieuwe namen door toevoeging van uitgangen gedroegen de Nephieten zich als orthodoxe Joden.

Wij vinden in een beschouwing van de voorvoegsels die de Nephieten gebruikten bij het vormen van eigennamen dat zij allen in de volgende opsomming vallen: Te, Pa, Z, Ze, H, Zee, Am, O en Ab. Te met Ommer geeft Teommer; Pa en Cumeni komen tezamen voor in de naam Pacumeni; Z en Enoch vormen Zenephi; Ze en Nephi wordt Zenephi; H en Elam-en maken Helaman; Zee en Zoram vormen Zeezoram; A en Kish geeft Akish; Am en Moron wordt Ammoran; O en Gath in Ogath en Ab en Lom geeft Ablom — dit zijn allemaal echte Nephitische namen. Deze voorvoegsels, gevoegd aan Bijbelsche stamnamen, geven Bijbelsche namen. Voorbeelden: Te-Beth Tebeth; Pa-Shur Pashur; Ze-bul Zebul; O-Beth Obeth; Z-Enan Zenan; Se- of See-Machi; A-Rumah Arumah; Am-Asa Amasa; Ab-Iron Abiron.

(Wordt vervolgd.)

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Doopdiensten.

Tijdens een op 8 Juni te Utrecht gehouden doopdienst werd door Oud. J. A. de Juncker gedoopt Willem van Zeben en door Oud. A. L. Domrose: Johan Anton van Zeben, Gerard Bringham van Zeben en Willem van Zeben.

Zij werden respectievelijk bevestigd op denzelfden dag door Oud. F. v. d Veur; Oud. C. van Ree; Oud. J. A. de Juncker en Oud. D. Anjewierden Jr.

Wij heeten deze leden van harte welkom en wenschen hun Gods rijksten zegen toe.

Tijdens een op 20 Juli te Groningen gehouden doopdienst werden door Ouderling T. Drent gedoopt: Frederika Luttmmer, Sielske Hemmes-Rusthoven en Roziëna Frederika Hemmes. Zij werden respectievelijk bevestigd door Oud. P. van Komen en Oud. K. Woltjer.

Op dienzelfden dag werden door Priester D. D. Croese gedoopt: Jan Alberts; Triëntje Alberts-Hoogakker; Geessien Alberts; Albert Kornelis Alberts. Bevestigd werden door Oud. T. Drent; Triëntje Alberts-Hoogakker en Albert Kornelis Alberts; door Oud. P. van Komen; Jan Alberts en Geessien Alberts.

Ook deze leden heeten wij, met

een wensch voor Gods keurzegeningen, van harte welkom.

Ingezegend.

Te Groningen werd op 13 Juli door Oud. W. A. van Komen Sr. ingezegend: Willem Filippus, zoon van Jacobus Godfried Wagelaar en Roel-fien Bongers.

Op 20 Juli werd eveneens te Groningen ingezegend: Pieter, zoon van Jan Alberts en Triëntje Alberts-Hoogakker.

Huwelijksinzegening.

Op Woensdag 30 Juli 1941, werd te Den Haag in het Kerkgebouw door Oud. J. Schipaanboord het huwelijk ingezegend van Johannes Cornelus Dirkmaat en Hermina Knollema.

Wij wenschen dit jonge paar Gods zegeningen op hun verder levenspad.

Aangesteld.

Het Zondagsschoolbestuur te Delft is als volgt samengesteld:

- J. Roelofs, president.
- J. Grandjan, 1e raadgever.
- A. Roelofs, 2e raadgever.

Adresverandering.

Het adres van Zr. J. C. Belt-Nijkie, presidente van het Jeugdwerk is tijdelijk Kanaalstraat 32, Leiden.

Ons Taalhoekje.

Hoe is het nu?

VERGETEN.

Dit werkwoord wordt in twee beteekenissen gebruikt.

- a. uit het geheugen verliezen;
- b. een onopzettelijk verzuim.

Het eerste wordt met het hulpwerkwoord ZIJN vervoegd, het tweede met HEBBEN.

- a. Ik BEN uw naam vergeten.
- b. Ik HEB uw boodschap vergeten.